

her foreslaaede. Jeg synes ikke, at det, om Staten har Raad, er afgørende i dette Spørgsmaal. Og det har heller ikke været afgørende i andre Tilfælde. Ved den sidste Kornlov blev Prisen for det Korn, der skulde afleveres til Staten, forhøjet med 12—13 Kr. pr. Td. Rug. Man sagde da: Det afgørende er, hvad Producenterne kan være tjent med at sælge deres Rug for. Og man kom da til det Resultat, at de skulde have denne Forhøjelse. Noget lignende gælder, naar man hvert Aar sætter Prisen paa Sukkerroer og Sukker. Den sættes uden Hensyn til, hvad Staten har Raad til at betale, den sættes under Hensyn til, hvad Producenterne kan være tjente med at sælge deres Varer for. Saaledes synes jeg ogsaa, det maa være, naar Talen er om Tjenestemandslønningerne; det kan ikke være det bestemmende, om Staten sidder bedre eller daarligere i det. I øvrigt vil vist enhver Finansminister altid raabe Vagt i Gevær og sige, at Staten sidder meget daarligt i det. Men det kan, som sagt, ikke være afgørende overfor Tjenestemændene. De har et moralsk Krav paa at kunne bevare Standarden fra 1. Oktober 1919. Der foreligger intet som helst, der kan berettigg os til at lønne dem daarligere. Og ser man paa Arbejds lønnen i de private Erhverv, er det saa langt fra, at den er gaaet ned siden 1. Oktober 1919, den er tværtimod steget siden da. Dyrtiden er blevet større, og der er ingen som helst Udsigt til, at det i den nærmeste Fremtid vil blive anderledes.

Derfor mener jeg, at Tjenestemændene har et moralsk Krav paa at faa disse 100 Kr. for dette Kvartal. Det er ingen Lønforhøjelse, kun en Fastholden af Standarden fra 1. Oktober 1919, og jeg tror ogsaa, at Staten vil være bedst tjent med at opretholde den. Begynder man først fra Statens Side at pille ved den Standard, som Lønningskommissionen og senere Rigsdagen den Gang fastslog, kan man heller ikke sige noget til, om Tjenestemændene ogsaa begynder at pille ved den, naturligvis til den modsatte Side. Og det tror jeg ikke, Staten kan være tjent med. Hvis vi derimod fastholder denne Standard, vil vi med betydelig større Kraft kunne modsætte os alle Begæringer om Lønforhøjelse. Jeg anbefaler derfor, at vi ser lidt nærmere paa dette Lovforslag i et Udvalg og prøver, om det ikke skulde være muligt, at Partierne dér kunde blive enige om, hvad jeg mener, Tjenestemændene har et moralsk Krav paa.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. N. P. Jensen har Ordet for en kort Bemærkning.

N. P. Jensen: Det ærede Medlem Hr. Valdemar Olsen drog en Udtalelse af mig fra Lønningslovens Behandling ind i Debatten. Jeg ønsker at korrigere det ærede Medlem en lille Smule. For det første vil han ikke kunne paavise, at jeg nogetsteds har sagt, at vi kunde vente, at Rugprisen gik ned i 6 Kr., men det spiller nu ikke stor Rolle, for jeg indrømmer, at i Princippet har han Ret i, at jeg har udtalt, at vi kunde vente en meget betydelig Prisnedgang. Men jeg sagde lidt mere i den Tale, noget, som jeg tror er ved at gaa i Opfyldelse nu. Jeg sagde nemlig, idet jeg henvendte mig advarende til Tjenestemændene, at der var al mulig Grund til at antage, at vi endnu et Par Aar — jeg ved ikke, om jeg just sagde et Par Aar, men i hvert Fald endnu i nogen Tid — vilde faa en betydelig Prisstigning, og det er det, vi har haft paa forskellige Omraader, og som har gjort, at man nu atter fra Tjenestemændenes Side har ment at maatte henvende sig til Rigsdagen. Det var netop dette, jeg den Gang advarede paa det bestemteste imod, fordi jeg var klar over, at man var kommet omtrent til den Grænse, som man kunde vente, at Rigsdagen gik med til. Jeg advarede imod, at man lavede Løven saaledes, at der vilde komme en ny Henvendelse til Rigsdagen under de Konjunkturforshold, som maatte komme. Jeg ved ikke, om det er det ærede Medlem bekendt, at jeg ikke ganske kunde give min Tilslutning til Lønningsloven, saaledes som Stillingen laa. Nu har man lavet det saaledes, at Tjenestemændene kommer og kræver en Lønningsforhøjelse paa et Tidspunkt, da Stillingen ikke er ganske saaledes, som det ærede Medlem gaar ud fra. Det ærede Medlem gaar nemlig ud fra, at hvis vi gaar til en Forøgelse af Konjunkturtillæget nu, saaledes at man beholder Standarden, som den var i Oktober 1919, saa er der, som det ærede Medlem udtrykker sig, ikke sket nogen virkelig Lønforhøjelse, men i Virkeligheden kun en Standardbevarelse. Dette er ifølge min Formening ikke rigtigt. Det vilde være rigtigt, hvis Befolkningens Standard i al Almindelighed var opretholdt fra 1919 til i Dag. Men der er for mig ikke nogen Tvivl om, at Befolkningens Standard i Almindelighed er faldende i dette Øjeblik, og hvis man saa opretholder Tjeneste-